

РЕШЕНИЕ

№ 7115

гр. София, 09.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
Снежанка Кьосева**

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9612** по описа за **2020** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от ЗАНН във вр. с чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба от Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество /КПКОНПИ/ чрез упълномощен представител срещу решение №156552 от 22.07.2020г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 8-ми състав по нахд № 2624/2019г., с което е отменено наказателно постановление /НП/ № НП-00027/17.01.2020г., издадено от председателя на КПКОНПИ, с което на Г. Т. Т., на основание чл.173, ал.1 и чл.177, ал.1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество /ЗПКОНПИ/ е наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лв. за нарушение на чл.38, ал.1, т.2 във вр. с чл.173, ал.1 от ЗПКОНПИ.

С жалбата се моли да бъде отменено решението на СРС, като неправилно. Изложени са съображения за неправилно позоваване на СРС на разпоредбата на чл.28 от ЗАНН. Иска се потвърждаване на НП.

В съдебно заседание касаторът се представлява от упълномощен представител, който поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът - Г. Т. чрез процесулен представител оспорва жалбата. Изразява становище за правилност на решението. Иска присъждане на разноски по списък. Представен е и отговор по касационната жалба.

Заклучението на прокурора е, че жалбата е основателна и доказана, поради което следва да бъде уважена.

Предмет на касационно оспорване е решение № 156552 от 22.07.2020 г. по нахд № 2624/2020г. на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63, ал.1 от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК. В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

Касационният съд счита, че оспорваният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност. Териториалната компетентност принадлежи на Софийски районен съд, който е родово компетентен съгласно чл.59, ал.1 от ЗАНН. От фактическа страна районният съд е приел за установено следното:

При направена проверка на 10.07.2019г. в дирекция "Публичен регистър" на КПКОНПИ е установено, че до 15 май на текущата 2019 година лицето Г. Т. Т. не е подало пред КПКОНПИ ежегодна декларация за придобито имущество, получените доходи, дадените обезпечения и направените разходи в страната и в чужбина през предходната 2018г.. Г. Т. подала декларацията на 21.06.2019г..

Проверяващият приел, че е извършено нарушение по чл.38, ал.1, т.2 във вр. с чл.173, ал.1 от ЗПКОНПИ и съставил акт за установяване на административно нарушение /АУАН/. Въз основа на акта е издадено оспореното НП.

Предвид изложеното, СРС е приел за установено, че Г. Т. е извършила вмененото ѝ нарушение, но контролиращият орган не е взел предвид всички обстоятелства свързани с осъщественото деяние от страна на жалбоподателката, поради което не е отчел, че в случая са налице основанията на чл.28 от ЗАНН. СРС е счел, че е налице маловажен случай, поради незначителната обществена опасност на допуснатото формално нарушение. Отчел е, че забавата не е съществена като времеви период и не е обвързана със съзнание от страна на субекта на отговорността да избегне подаването ѝ. В тази връзка са кредитирани показанията на свидетелката И. за причината за по-късното подаване на декларацията, обстоятелството, че не се е достигнало до констатиране на недостоверност на декларираните факти, както и това, че самото нарушение е извършено за първи път.

Разпитаната А. И. е свидетелствала, че е била помолена да постави попълнената от Г.Т. декларация в плик и да я изпрати към КПКОНПИ. След като изпълнила молбата, И. дала плика на деловодителката на общината, която да изпрати писмото с изходящата поща, но вместо това деловодителката го оставила в общината. По-късно декларацията е намерена между други декларации и едва тогава е изпратена на касатора.

Представено е и писмено обяснение от А. И. Ш., с което е заявено, че на 13.05.2019г. е получила от А. И. в запечатан плик декларация по ЗПКОНПИ на Г. Т. за изпращане по Български пощи, но поради недоразумение я е сложила при декларациите на останалите служители на [община] и плика не е тръгнал с пощата.

С посочените доказателства се установява, че Т. е изготвила процесната декларация

преди крайния срок за подаването ѝ и е предприела действия за изпращането ѝ на органа. Доказателствата не са оспорени и доказателствената им тежест не е оборена по надлежен ред. В подкрепа на твърдението, че Т. е прехвърлила своята вина на администрацията на общината не са представени доказателства.

Правилно СРС е приел, че Г. Т. е нарушила разпоредбата на чл.38, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ. За Т., като задължено лице по чл.6, ал.1, т.32 от ЗПКОНПИ е възникнало задължение до 15.05.2019г. да подаде декларацията. Като е подала своята декларация на 21.06.2019г., Т. е извършила вмененото ѝ административно нарушение.

Преценката дали извършеното административно нарушение е маловажен случай се прави с оглед на засегнатите от деянието обществени отношения, липсата или незначителността на причинените в резултат от деянието общественоопасни последици, всички обстоятелства, при които деянието е намерило проявление в обективната действителност: време, място, обстановка на извършването му, начин и средства за осъществяването му, причините и условията, мотивирали извършителя да пристъпи към осъществяване на деянието, наличието или липсата на данни за други извършени нарушения. Предвид характера на нарушението, извършването му по непредпазливост като форма на вина, без целенасочено укриване на обстоятелство, подлежащо на деклариране, предвид това, че Т. е изготвила декларацията на 13.05.2019г. в [община], от където служителка е поела задължение да я препрати на надлежния орган, до който е била адресирана, но поради организационни причини това не е било сторено, степента на обществената му опасност е по-ниска от тази на обичайните случаи на нарушения по чл.38, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ. В процесния случай налагането на административно наказание - "глоба" по чл.173, ал.1 от ЗПКОНПИ, дори и в минималния размер от 1000 лева е прекомерно тежко за изпълнение на задължението и не би отговорило на целите заложи в чл.12 от ЗАНН. Преценката за маловажност на случая подлежи на съдебен контрол. В случая предпоставките на чл.28 от ЗАНН са били налице, но наказващият орган не го е приложил и на това основание правилно е отменено наказателното постановление от въззивния съд. Като е достигнал до извод, че нарушението представлява маловажен случай, по смисъла на чл.28 от ЗАНН, СРС е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено.

Доводите на касатора, че чл.28 от ЗАНН не следва да се прилага, поради фактичката важност на взаимоотношенията, които се уреждат от закона, са неоснователни. Законодателят не е предвидил ограничение за приложението на института на маловажния случай за нарушения от вида на процесното, а чл.28 от ЗАНН следва да се прилага винаги, когато са налице предпоставките за това, както е в процесния казус.

При така установеното, касационният съд намира, че от страна на СРС е извършено пълно и всестранно установяване на фактичката обстановка и в съответствие с това правилно е приложил закона, поради което оспореното решение следва да бъде оставено в сила. Касационната жалба е неоснователна.

При този изход на делото основателна е претенцията на ответника по касация за присъждане на разноски в размер на 300 лв. за адвокатско възнаграждение. Възражение за прекомерност не е направено.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, пр.1 от АПК във вр. с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 156552 от 22.07.2020г., постановено по нахд № 2624/2020г. по описа на Софийски районен съд, НО, 8-ми състав.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество да заплати на Г. Т. Т., с адрес: [населено място], общ. М., [улица] сумата 300 лв. разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.